

KECSKEMÉTI LAPOK

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI HETILAP

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP

SZERKESZTŐ LAKIK: KATONA J.-ÜTCZA, 35. SZ.

KIADÓ-HIVATAL: BUDAI-ÜTCZA, 186. SZ.

ELŐFIZETÉSI DIJ:

Égész évre 5 frt — kr. Negyedévre 1 frt 50 kr.
Félévre 2 „ 50 „ Egy szám ára 12 kr.

HIRDEGÉSI DIJ:

4 hasábos petit sor 5 kr., többszöri vagy terjedelmes hirdetések 3 lőrcengedés adatik.

Előfizetni az év folytatásán minden hónap elején lehet.

Bélyegdíj minden bejutásért 30 kr.

Előfizetési fölhívás.

Lapunk a folyó évvel a tizennyolczadik évfolyamot fejezi be s így egyike a legrégebb vidéki lapoknak.

Ez a hosszú pályafutás leginkább igazolja, hogy jogosult volt a multban és jogosult lesz a jövőben, annál is inkább, mert a szerkesztőség mindent elkövetett arra, hogy egy pártatlan s kizárólag helyi érdekekkel foglalkozó élénk és változatos tartalmú lap nyújtassék az olvasó közönségnek.

Lapunk a lefolyt legközelebbi félév minden számában közölt egy-két cikket a város ügyeiről, pontos és kimerítő tudósításokat hozott időnként a közgyűlés és a közigazgatási bizottság üléseiről, a javadalmi és pénzügyi bizottságok működéséről.

Bebatóna tárgyalta az iskolaügyet szakekikben, hozott közleményeket a felolvasó-társaság, a tanári-kör, a kecskeméti községi tanítók, a dunamelléki ref. egyházkerületi tanári gyámegyletről. Figyelemmel kísérte az iparegyesület a kecskeméti kereskedő ifjak, a kecskeméti ipar-tüsteműt, Olvasókör, Gazdakör, gazdasági egylet, Rongyos-Egylet és nőegylet működését.

Hozott közleményeket az egyházi ügyekről, a helybeli részvény-társulatokról, az állami szőlőtelepről, szóval mindenről, a mi Kecskemét városában kulturális vagy materialis tényezőképen szerepel.

Különös gondot fordított a tárcza közleményekre s a mióta az új szerkesztőség vezeti a lap ügyeit, e rova-

tot oda emelte, a mely pártatlanul áll a vidéki hírlapirodalomban: minden tárcza közleményünk kivétel nélkül helyi érdekű és alkalmi volt.

Hozott adatokat Kecskemét város történetéhez, a „közgyűlési jelesmondások”, „közgyűlési apróságok” s a krónikás kecskeméti adomákban pedig mulattató apróságokat közölt.

A személyeskedéstől távol tartotta magát és soha semmi körülmények között nem támadott meg egyesekeket.

És ez lehetővé vált kitűnő munkatársaink közreműködésével.

Lapunkba a legközelebb lefolyt félév alatt irtak:

Dr. Beliczay Jónás, Cserekyei Károly, Fekete József (Budapest), Fördös Dezső, Györffy Balázs, Gótsch József, Hornyik József, Dr. Horváth Mihály, Hanusz István, Dr. Horváth Ádám, Habina János, Katona Zsigmond, Dr. Kecskeméti Lajos, Kada Elek (Budapest), Páthy Károly, Pintér Kálmán, Sohlya Antal (Csongrád), Dr. Szeles József, Szakács István, Zsigmond József, Csulyok Béla, Gobóczy Károly stb.

A jövőben is hűk maradunk azon irányhoz, melyet eddig követtünk. Kiváló gondot fordítunk a város ügyeire, az egyletek, társulatok és intézetekre.

Politikával, melyet nem tartunk egy vidéki helyi érdekű hetilap keretébe beilleszhetőnek, nem foglalkozunk.

A tárczát ezentúl is Calamus, Camedrio, Josip és Pick-Bube szívesen

olvasott közleményeikkel látják el, kikhez még a helyi írók egy egész sora társul.

A jövő 1886-ik évben lapunk megnagyobbodott alakban fog megjelenni.

A lap ára ugyanaz marad, a mi volt eddig:

Égész évre 5 frt.

Félévre 2 frt 50 kr.

Negyedévre 1 frt 50 kr.

Mutatványszámokkal szívesen szolgál a szerkesztőség.

Az előfizetés bármely héten megkezdhető.

Kecskemét, 1885. október hó.

A „Kecskeméti Lapok” szerkesztősége és kiadó-hivatala.

A Katák és Zsuzsák.

Évekkel ezelőtt lapunk volt első, mely rámutatott a különben mindnyájunk által erősen érzett cselédszegődési misériakra s javasoltuk ugyanakkor, hogy a cselédszegődést a város vegye kezébe, a képen, hogy állítson fel tudakozó intézetet, vagy ha úgy tetszik, cseléd-hivatalt. E javaslatunk alig szorult indokolásra, mert mindnyájan tudtuk, éreztük, hogy bár a cselédjában immár a maximumra emelkedett, dacára annak kivált a nőcselédnek csaknem a használhatatlanság nívójára szállottak alá.

Persze sok része van ebben a gazdáknak is, kivált a gazdák azon részének, kik a magas cselédért megígérik, de aztán az év végére mindenféle mulasztás, törés vagy más okok révén felit is elfogják; nagyon rontják a nőcselédeket azon gazdák is,

kik — mert fájdalom ilyenek is vannak — az éjjeli kijárást vagy éjjeli látogatások elfogadását nemcsak elnézik, de ezt a bérbe egyenesen belealkudják.

De talán még ezeknél is többet rontott az itt honos cselédvezetői rendszer, az engedélyezett és nem engedélyezett Czupringerek hada, kiknek nem az volt a fő bűnök, hogy a szabályszerű 30 kr. közvetítési díj helyett szelére egy forintot szedtek, hanem igenis az, hogy a cselédet formáliter kitanították — persze illő honorariumért, — hogy egyik-másik gazdától valahogy kevés bért ne követeljen; arról, hogy itt s amott abból, hogy magos bért igernek, de azt különféle ürügyek alatt ugyancsak devalválják, valóságos gyakorlatot csináltak, a cselédet soha fel nem világosítják; az általok ismert rossz cselédet, mint jót elajánlották; hanem az, hogy valóságos rendszert fűztek abból, hogy a cselédet egyik helyről elcsalták, más helyre szegődítették s így évközben néha a helyváltoztatásnak egész láncolatát szerezték meg mesterséges úton.

Ez igen könnyű mesterség. A tényszerű már nem bírja tovább tűrni a nyeltes Katát, kibes a bűnök halmaza még e törvényen hibán felül van, és elkergeti s aztán fordul a Czupringerhez. Kecskemét persze nem Pest, hogy mindig volna szolgálatkereső, de a Czupringer nem jó zavarba.

Van neki egy rossz tolvaj vagy más bűnben leledző szolgálat, a kit a cselédváltozás idején sehova sem tudott beszerezni, ezt ideiglenesen oda ajánlja; megmondja, hogy ez ugyan hibás, de jobb a semminél, majd nem-

KECSKEMÉTI LAPOK TÁRCZÁJA

Jövő farsangi auspiciumok.

Innen-onnan betakarítottuk az Isten áldását. Ez az év is olyan volt, mint a legtöbb szokott lenni mostanában: a mi termett, annak nincs ára, a minek meg lenne ára, az nem termett. (Vagy talán azért van ez így, mert semminek sincs ára?) Elég az hozzá, hogy kisebb-nagyobb mértékben duzzad kinek-kinek a tárczája (már kinek a banktól, kinek a „leszámított jegyzéktől”) s gondolkoznunk kell, hogy a télen mi módon vágjunk rajta eret, mert különben megúti a guta — vagy nem fér el benne a jövő évi jövedelem. No meg sok borkunk is termett, ára nincs; a legjobban tehát úgy értékesíthetjük, ha magunk megisszuk, csak — borkorcsolyáról kell gondoskodni.

Hát bizony az erszény duzzadásán, meg a bor sokaságán valahogy segítenünk kell. Erre egyéb (de nem egyetlen eszköz) a leányvásár (akarom mondani) bál...

Bál? Istenem de különböző hatása van ennek a szónak egyesekre! A fiatal hölgynek szíve dobban e szó hallatára (különösen a ki még nem tudja, hogy mint kell a petrezselymet árulni); kis fejécskéjében előre kitervezi, hogy kivel táncolja majd a szerelmes négyesét, vagy a souper-csárdást; apró lábecskéit már is próbálgatja, ha vajjon nem felejtették el a táncot.

A mamát komoly tervek egész özöne szállja meg a „bál” szó hallatára. Melyik bál következtében lesz anyából anyóssá; túl tud-e adni azon a portékán, a melyikre olyan rossz vásár van mostanában?

És a papa, a férjek? Ezek is oda-kapnak a „bál” szót hallva a szívök tájékára, de nem a szívükhöz, hanem a — tárczájukhoz. Számolgtatják előre annak apadását... és rettegve várják, hogy vajjon

mennyi mulatságot rendez az az istentelen fiatalos (mert hogy mindannyiba el kell menniök, az már világos).

De nézzük hát kinek, mint valósulhatnak tervei; milyen auspiciumaink lehetnek a jövő farsangra?

Annýt előre is mondhatunk, hogy mulatságokban nem lesz hiány. Bátoran csapra verhetjük bors-hordóinkat — no meg pénz-tárczáinkat is. Korcsolyázunk (talán már Katalin napján) a Casino síma partquettjén; úgy hallatszik, hogy az örvedetesen felszaporodott jogászfűjség is megidézi a mulatni szeretőket egy kis táncperre; a nőegyletnek is kell táncolnunk az ujonnan felállított ipariskolájára; de Istenem csak a rongyos egyesület javára is rongygyálk táncolnunk egy pár cipzót, vagy egy ruhát; azt meg semmi szín alatt nem engedjük el, hogy az úribanda ne rendezzen egy-néhányat azokból a jóízű casinói estélyek fajtájából... stb. stb.

Alkalom azaz hely és idő a mulatásra tehát kínálkozik, de mi lesz tovább? Lesz-e a férfiak közt a ki táncoljon? E kérdésre szomorú a felelet. A mi fiatalágunk három osztályba sorozható: agglégények, ezek épenszóggel nem táncolnak (jobb is, ha nem teszik), agglégényjelöltek, a kik csak akkor táncolnak, ha érdekök úgy hozza magával és végül a — jogászok, a kik még igazán jó kedvel tudnak táncolni. A fiatal férfiak csak sátoros ünnepeken táncolnak — és tisztelet a kivételeknek — olyankor, a mikor már nem kellene táncolniok.

Bizony-bizony furcsa egy fiatalág ez a miénk. Egyik ráfogja, hogy a közsévény bántja, azért nem táncol, a másik mert azt tartja, hogy gyereknek és medvének való a tánc, a harmadik lusta, a negyedik méltóságán alulnak tartja, az ötödik, tizedik s az Isten tudja hanyadik, nem táncol, mert most divat a fiatal embernek csak nézni a táncot. Kedves fiatal hölgyeim tehát ne igen tápláljanak vérmes reményeket tánc dolgá-

ban a jövő farsangra s ha irtóznak a petrezselym-áruháztól, úgy ennek elkerülésére kétszéd mód van: meghódítani azokat, a kik még tudnak és akarnak is táncolni t. i. a jogászokat; vagy pedig követni a „Fliegende Blätter” tanácsát s hozatni Párisból olyan fiatal ember formájú auto mat-gépeket, a melyek felhúzza tetszés szerinti tourokat járnak el.

Hát a mamák komoly tervei valósulnak-e? Nem szeretem az örömet senkinek se elvenni, de igazmondás lévén a természetem, a kérdésre nemmel kell felelnem. Istentelen fiatalág ez a mai: a ki házassodni akar, annak nincs módjában; a kinek meg módjában áll, az nem akar házassodni — és így hagyják aztán pártában ezeket a szép, derék, jó kecskeméti leányokat! Talán semmiben sem olyan találékonnyak a férfiak, mint nemházasodásuk okainak felfedezésében. Az egyik nem házassodik, mert a házasság olyan életbevágó fontos dolog, a melyen holnap-jáig is elgondolkozhatsz az ember (azt ugyan nem tudom, hogy a másvilágon van-e házasság); a másik azt tartja, hogy míg meg van az egészség, mire való a feleség, de ki tudná elszámolni a meg nem nősülés álokaikt? Bizonyára senki!

Tehát a mamák tervei is ilyen rossz lábbon állnak; hát a papák és a férjek sejtelméiről mit szóljunk? Nyugodjanak meg uraim, ha leányuk, vagy feleségük nem is táncol, ha a mama férjhez nem is tudja adni leányát — azért önöknek a ruha árát s a bál egyéb költségeit ki kell fizetni. Az önbk sejtelve meg fog valószínű — tárczájukat a mulatságok jelentékenyen meg fogják könnyíteni!

Azonban mi mindezekből a tanúság? Nem az ám, hogy ne rendezzünk mulatságot, vagy ne menjenek hölgyeink bába. Isten mentis! Hölgyeink nagyon rosszul tennék, ha meghátrálnának a „teremtés urai” előtt. Ellenkezőleg. Még sok idő van a farsangig. Szedjék elő kedves fogvereiket és együttes erővel induljanak hódító hadjáratra.

Van e ki a kegyetek szép szemek, igéző mosolyainak, vagy ott, ahol kell haragos tekinteteket ellent tudna állani?

Bizonyára nincs. És az lesz a hölgyek legnagyobb diadala, ha a farsangon neki buzdul a fiatalisg a táncnak s farsang utóján az aranyművekek nem győznek elég karikagyűrűt készíteni. Ekkor még talán a papák is megbékülnek...

Igaz, még egyet! A hódító badjáratból engem se felejtessenek ki, mert a jövő farsangom és sem akarok táncolni, aztán meg még csak agglégényjelölt vagyok! Hódításnak meg kérem!! Camedrio.

Egy zálogul adott csók története.*

(Történeti adoma.)

Német után a „Kecskeméti Lapok” részére. Sz. Z.

— Mindennek van határa, uram, — hadarta az érdemes övegy Heruhysel pékmeszter négyen Lausanne-ban szobaurának, egy nem nagyon régóta nála lakó s látszólag igen szűk anyagi viszonyok között élő paedagogusnak. — Már elfogyott a türelmem! Három hónapig vártam a házber után, de a negyedik hónapban át már nem várhatok. Válasszon a kettő között uram: vagy megfizeti estig a tizenyolez frank, tizenkét ezenteime-ot a negyedik hónapra, vagy pedig holnap kiköltözködti szobájából.

— De édes asszonyom, várjon legalább még egy hetet, — mondá szomorúan a szegény nevelő. — Azon idő alatt leveleim bizonyára meg fognak érkezni.

— Szó se legyen többé várakozásról! Három hónapig vártam és azt hiszem, elég méltányos, hogy a negyedikre a pénzemet kívánom. Vagy fog fizetni estére vagy — elköltözik reggel és ezzel végeztünk!

Fallop úr — így hivaták szorongatott nevelőnket — egy minden segély nélküli adós

* Ez érdekes történeti apróságot ajánljuk a közönség figyelmébe. Szerk.

sokára lesz jobb, — de annak bizony majd havonként egy-két forinttal többet kell fizetni. A rozsz cseléd beszedtetéséért kap 1 frtot a gazda, 40—50 krt a cseléd részéről. Ekkor aztán hozzá lát a munkához, megszólítja B. ténsszony Zsuzsáját, hogy igen jó helyet tudna neki, a hol havonként egy-két forinttal többet kereshetne, gyerek sincs, szőlősincs, disznó sincs stb.

Melyik Zsuzsi tudna ezen császárvaknak ellenállni? A Zsuzsi kezd durcás, feleselő, dolgában hanyag lenni, a ténsszony már-már nem állhatja s ekkor mintegy véletlenül előtöppan a Czupringer s a ténsszonynak elmondja, hogy jobb is az ilyen rosszakat nem tartani, majdesak kerül egy másik . .

Minek folytassuk tovább? Innen is onnan is egy-két forint jövedelem; az üzlet nem pang; a hírnév emelkedik, mert lám mindig tud keríteni cselédet, a cselédéből emelkedik, az pedig neki tiszta haszon, mert a cselédétől többet kap, mert a magasabb bér a cselédet határozottan rontja a gazdát — méltán — követelöbbé teszi s így a cselédváltozást szaporítja.

Ezen lett volna hivatala segíteni egy olyan tudakozó, cselédsegédet intézet segíteni, mely a város által választott és fizetett, a tanács közvetlen felügyelete alatt álló egyén által vezetett volna, el is határozta ezt így a közgyűlés, de biz abból az lett, hogy mi gazdák menjünk a kapitányhoz, hogy adjon nekünk dajkát, peszrát, szolgálót, szakácsnét s mit én tudom mit. A kapitány úr pedig felírja a nevünket s elocsát azzal, hogy majd ad, ha jelentkezik. Tehát — feltéve, hogy cselédek a kapitányhoz mennének, de azok ugyan nem mennek. — e rendszer szerint az összes cselédtartó gazdasszonyoknak napokig kellene a Ladányi-ház udvarán lakni, hogy ott választhassanak, megegyezhessenek!

Ez persze nem lehet; nem is lett, hanem lett belőle annyi, hogy éppen most Mindszent előtt, se így, se úgy cselédet nem kaphatunk és aztán pedig ugyanazok az egyének, kik eddig közvetítők voltak, 10 forint engedélydíj lefizetéseért újra közvetítőkké tettek s szigorúan utasítottak, hogy a cselédsegédetéről könyvet vezessenek

Mintha az lett volna a mi bajunk, hogy könyvet nem vezettek?

Az egész tehát csak annyi, hogy azoknak mesterségét megdrágítottuk, hogy kénytelenek legyenek bennünket jobban zsarolni.

Ajánljuk, hogy kezdjük elöl, kezdjük ott, ahol évekként ezeltől a „Kecskeméti Lapok“ban kiindultunk.

Xavér.

Egyleti és lársadalmi élet. Intézetek.

A kecskeméti vidéki gazdasági egyesület gyűjtőmennyes kiállítását az orsz. kiállításán.

Az időleges kiállítások a legutolsója meglepően sikerült.

Részt vesznek benne a hazai gyümölcs- és zöldségtermelőink kivül az osztrák tartományok is.

A kiállítás két óriási faesernőjében, a merre a szem csak ellát, mindenfelől a pirosó almák mosolyognak a nézőre, körte kevesebb, dió s egyéb őszi gyümölcs elenyésző csekély számban.

A legimpozánsabb gyűjtőmennyeket egyes vidéki gazdasági egyesületek állítottak ki.

Büszkeséggel emelhetjük ki, hogy ezek között a kecskeméti gazdasági egyesület gyűjtőmennyes kiállítását **első helyen áll.**

Eppen 195 méter területet foglal el a gyűjtőmenny, három oldalról hosszú vonalban.

Matkovics a kiállítás elnöke, midőn megszékelte, állítólag oda nyilatkozott, hogy hírt hallotta a jeles és kiváló minőségű kecskeméti gyümölcsnek, de hogy ilyen legyen, azt csak most tudja. A legnagyobb elismeréssel szólott zöldségkiállításunkról is. Az erdélyi gazdasági egylet tükörje pedig maga elismerte, hogy Kecskemét gyümölcse megverte Erdély gyümölcsét.

A berlini gazdasági lap szerkesztője szintén a legnagyobb lelkesedéssel szólott gyümölcskiállításunkról s midőn megtudta, hogy csak 34 kiállító van képviselve a gyűjtőmenny kiállításában, esodákiadásnak új szavakban adott kifejezést: nálunk 34 falu sem tudna ennyit kiállítani. A kiállítás legnagyobb mérvű érdeklődés mutatkozik kiállításunk iránt s osztrák kertészek beavallták, hogy ilyen gyűjtőmennyes kiállítás, mint a kecskeméti vidéki gazdasági egyesület kiállítását, még nem láttak. Kiállításunk a szó teljes értelmében uralja a gyümölcskiállítást.

A nyüzögő látogatók míg a többi gyűjtőmennyes kiállítások mellett csak futólag vonulnak el, addig a kecskeméti kiállítás mellett összetódulva nézik, mondhatjuk bámulják a mennyiség és válfajokban is dús gazdag gyűjtőmennyét.

Elfogulatlan bírálók már most legelső helyre teszik a kecskeméti vidéki gazdasági egyesület gyűjtőmennyes kiállítását. Jó híre volt eddig is a kecskeméti gyümölcsnek, de ebben a kiállításban Kecskemét városa és pol-

gárai valóban **meglepték a kiállítás közönségét** s a tömeges látogatók osztatlanul a mi kiállításunknak itéltek oda a babért.

Kiváló érdeme van e tekintetben Katona Zsigmond gyógyszerésznek, a kinek buzgó működése s nemes szervezővel való utánjárása hozta össze ezen impozáns s a várakozást is messze felülmúló gyűjtőmennyes kiállítást.

Katona Zsigmond és Deák László egyébiránt mint kiállító is excellálnak.

Hisszük, hogy e kiállítás nemcsak dícsőrséget s elismerést, de hasznót is hoz városunknak.

A dunamellékiref. egyházkerület

tanári gyűlémelethe javára rendezett hangverseny alkalmából a rendező bizottság öv. Kovács Lászlónál örököltnek, ki a színházat díjmentesen átengedi szives volt, továbbá Szilády László és Tóth László uraknak a hangversenyhez szükséges nyomatványok díjmentesen nyomatásért, Szabados Géza úrnak zongorájának átengedéseért s Kiss Lajos úrnak a színpad díjmentesen díszítéséért köszönőleveleket intézett. A hangversenyben közreműködött Hárs Aladárné, Dr. Kovács Pálné, Sebastiani Károlyné és Molnár Mariska úrhölgyeknek, továbbá a tek. városi dalárdának, Mihó László, Hajagos József, Révész Benze, Biró Ádám, Klein Gyula, Bartha Henrik, id. Bakty Mihály, ifj. Bakty Mihály, Bakty Albert, Mikszáth Kálmán, Kada Elek és Érsek Elek uraknak pedig a következők tartalmú köszönőiratot küldötték meg: „A dunamelléki ref. egyházkerület tanári gyűlémelethe javára 1885. évi szept. hó 26-án rendezett hangversenyünkön történt nagybecsű és önzetlen közreműködéséért fogadják az egyesület leghálásabb köszönőlevelének őszinte kifejezését.

Kecskemét, 1885. okt. 1-én. A tanári gyűlémelet nevében hálás tisztelettel Dr. Tassy Pál, Nagy Ferenc, Dr. Kovács Pál, Szakács István, Dr. Horváth Ádám“.

A helybeli reform. főgymnasium

tanárikra belépett az „Erdélyi köznevelődési egyesületbe“ 100 frt alapítottsági díjjal. A gymnasium I.—VIII. osztályú növendékei maguk között e célra gyűjtöttek 54 frt 11 krt, és pedig: I. o. 1 frt 14 krt, II. o. 1 frt 28 krt, III. o. 4 frt 16 krt, IV. o. 3 frt 50 krt, V. o. 10 frt 20 krt, VI. o. 5 frt 50 krt, VII. o. 7 frt 16 krt, VIII. o. 21 frt 50 krt. A tanárikar külön ívén begyűlt 3 frt 90 krt, összesen 158 frt 34 krt. A tanárikar külön ívén adakoztak: Garaczi Pál 70 krt, Mester Mihály 70 krt, Laky Sándor 1 frt, Bereczky András 1 frt, Tóth László 50 krt.

Az I. osztály ívén adakoztak: Csanda Imre 10, Tormázy Ferenc 5, Katona Béla 5, Nagy Mihály, Laezi István, Papp Mihály, Lakos Béla 1—1, Csah Károly, Szabó Imre, Szaladi Gyula 2—2, Lakó László 3, Gataczi Pál, Balogh József 4—4, Völker Hugó 7, Somodi Sándor, Fazekas Pál 8—8, Na-

rancsik Pál, Molnár Zoltán 10—10, Czelder Zoltán 10, Ötvös István 20 krt; — II. o. Kun Miklós 1, Forgács Béla, Sedvi Pál, Szilbiger Béla, Török Béla 4—4, Márton Ferenc és József, Narancsik Lajos, Szappanos Béla, Szeless Jenő, Tormási István 5—5, Szabó Sándor 6, Dékány János, Laki Sándor, Lázár László, Sánta Péter 10—10, Golumba Árd 15, Rektörisz Lajos 20 krt; — III. o. Adamovics Kornél, Huszár Mihály, Papp Ferenc 1—1, Csiki Imre 2, Váli Gábor, Vasvári Károly, Milekken Ferenc 4—4, Katona István 4, Petrovári Béla, Hemző Lajos, Kovács Aladár, Kovács Dániel 5—5, Csókás József, Hankóvicsi Mihály, Kiss Ernő, Kiss Jenő, Kressák Pál, Lázár Pál, Szabó Győző, Sárközi György, Sánta Gyula, Szávics György, Szokolai Jenő, Ötvös László 10—10, Magyar Ernő, Ág Gyula 20—20 krt, Pfeifer Gyula 1 frt 5 krt, Blau Ernő 1 frt 10 krt; — IV. o. Velku Miklós, Imrek László, Tóth József, Rektörisz László, Varga János, Kiss Lajos, Popescu Péter, Steiner József 10—10, Szőke Gyula, Szappanos István 15—15, Huszár János, Mónus Béla 20—20, Zombory Géza, Bereczki Sándor 50—50 krt, Szőke Béla 1 frt; — V. o. Török Lajos 15, Domján Árpád, Miutz Valér, Molnár Béla 20—20, Bárdi Pál, Sedvi László, Schwartz Károly 25—25, Károssy Gyula 30, Dömötör Kálmán 40, Thiel Miksa, Mónus Gyula 50—50 krt, Darcezy János 1 frt, Scheiber Jenő, Kecskeméti Adolf, Fördös Béla 2—2 frt; — VI. o. Szegedi Béla 10, Szingovics Gyula, Kiss Gyula, Alexi Péter, Ádám Jenő, Szeless György, Pátkai Sándor, Szentkirályi Mihály, Kovács Gyula, Mathester Gyula, Kozári Péter, Neumann Dezős, Rház Gyula, Hankóvicsi Béla 20—20, Stoján János, Molnár Sándor 40—40, Molnár Zoltán, Molnár Antal, Ötvös János, Ozavath József 50—40 krt; — VII. o. Arany Dénes, Gruby Rezső, Nagy József, Spitzer Miklós, Singer Lipót, Faddi János, Zsacsák Rezső, János Pál, Silbiger József, Takács Imre, Friedmann Armin, Niedziwizski Sándor, Schlesinger Ödön, Fischer Adolf 10—10, Biró László, Ötvös János, Lestár Albert, Narancsik Zoltán, Matolcsi Miklós, Gyenes Ferenc, Molnár Gergely, Csanádi István 20—20, Somogyi Sándor, Mészáros Béla, Klippel Lajos, Somodi László, Szedha Gergely, Beretvás Lajos, Pokreán Gergely 30—30, Herán Lajos, Takács Akos, Bauer Gyula, Emmánuel György 50—50 krt; — VIII. o. Petovics Jefe, Sebestény Pál, Sós József, Ciszimazia József, Hegedűs Zoltán, Kuricza János, Németh László, Sós János, Krausz Mihály, Bacsó Pongrácz, Brüll Vilmos, Vödri Agoston, Vranayczu József, Kovács Zsigmond, Baranyai Sándor, Jenelk Károly, Gonda István, Főző László, Keek Endre, Herodek Gyula, N. N. 50—50 krt, Hajdú Kálmán, Déchéan Gellért, Papp György, Macassi Vilmos, Hoffmann Emil, Krenedics Ernő, Róth Lőrincz, Gyurcsó Imre, Szemerעי Bertalan, Karácsonyi Zsigmond, Eliás Mór 1—1 frt.

kétségbeesésével nézett még az ajtóra, melyen át a felingerült háziaszony eltávozott és helytelenül gondolkodott az eszökökről, melyekkel a csekély összegre a nap folyamán felhaháshassa, midőn lassan egy másik ajtó nyílt fel és rajta át egy bájos, nevét fejecske tekintett félénkén körül a szobában.

— Kik keress Jozefin? — szólta meg a gondokkal terhelt nevelő a csinos tizenégy éves leánykát, ki e szavakra azonnal a szobába surrant.

— A néni már elment? — kérde a lányka, még mindig zavartan körülnézve.

— Igen, Jozefin, már elment. De . . .

— A rossz néni! Hallottam mindent, Fülöp úr. Nem tudom, miként lehet valaki ilyen kegyetlen, nyomorult pénz végett!

— A nőneik természetesen igaza van, kedvesem. En azonban nem teremthetem elő ez összeget és holnap fedél nélkül maradok.

— Tehát csakugyan el akar bennünket hagyni?

— Fájdalom, szép gyermekem. De ez nem az én akaratom múlik.

— Nem; Fülöp úr, ennek nem szabad megtörténnie! En ezt nem fogom megengedni.

— Te? — kérde a szegény nevelő és nem tartóztattha magát a mosolytól.

— Ha megígéri nekem, mondá a lányka, hogy a nőneik nem fog elárulni és meg fogja tenni, a mire kérem . . .

— Csak beszélj bátran, — viszonza Fülöp úr, miután a lányka hirtelen elhallgatott és zavartan sűtő le szép szemeit.

— Megígéri tehát a hallgatást?

— Szép kék szemeid iránt való tekintetből megteszem, ha csak lehető lesz.

— De nem szabad ám kinevetnie, — mondá Jozefin, miattal köténye alól egy papírból csavart tárgyat vont elő. Nézze Fülöp úr, a takaréksperelyemben éppen húsz frank és három centime van, fogadja el tőlem és fizesse ki a néni. Ha majd levelei megérkeznek és felesleges pénze marad, majd megadhatja nekem. A pénz az enyém és a néni

akkor sem szólna nekem, ha elajándékoznám.

— Nem, gyermekem, ez nem lehetséges. . . ez a nagylelkű ajánlatot nem szabad elfogadnom, — mondá határozottan a nevelő.

Jozefin nem várta ezt az elutasítást. Hirtelen elhallgatott és szép szemeit könnyek fátolyozták be.

— Oh, — mondá végre, — hát ilyen komoly volt az ígérete? En azt hittem, örömet fogok önnek okozhatni és már előre örvenltem rajta. . .

És e szavakkal szabad folyást engedett könyeinek.

— Kedves, jó Jozefin! — kiáltá a lányka szívóssága által meghatva Fülöp úr. Aztán megindult hangon tévé hozzá:

— Jól van, édes gyermekem, elfogadom! Ilyen angyalnak a kezeiből ez az ajándék fölér nekem egy királlyal!

A lányka szomorúsága csakhamar kitörő örömmé változott.

Nevető tekintettel törülte le a könyeket rózsás arcáról, felnyitotta a perselyt és tartalmát a nevelő elő önté az asztalra.

— De kedves Jozefin, — mondá az utóbbi, — valami biztosítékot kell nekem nyújtanom. Valami írást adok neked, melyet egyelőre a pénz helyett a perselybe tehetsz. . .

— Írást? kérde a lányka elcsodálkozva.

— Más zálogot nem adhatok most neked, gyermekem. . . de mégis. . . adok inkább zálogul egy csokót!

És szavait azonnal a tett követte.

— Maga nagyon gonosz! — kiáltá Jozefin, miután a sajtószert zálogot megkapta, félig nevetően, félig durcuzván. A csokának meglátszik a helye, mondogatja a néni. És az ajtó felé sietve, hamis pillantással kérdé véden-czétől:

— Aztán be is fogja majd váltani a zálogot?

— Istenemre, befogom, még ha trónon ülnek is!

Néhány hét múlva megérkeztek a nevelő várt levelei s pár nap múlva Fülöp úr Lau-

sanneból hirtelen eltűnt. Szobájának asztalán a szobabérnek kétszeres összegét hagyta házásszonya és egy emléklapot sajátkezeileg aláírva annak unokaháza számára.

Évek múltak el; Franciaország trónján Lajos Fülöp király ült.

Egy napon a király a dolgozószobájából a kihallgató terembe lépett, midőn az előteremből hangos szóvalás út meg füleit, mely a szolgálattelve adutján és egy fiatal hölgy között jött létre.

— Ismétlhetem önnek, — hangzott az adutján hangja, — hogy egy óra lefolyása előtt nem lehet bejelentnie.

— En is ismétlhetem, uram, — válaszolá egy bátor leányhang, — hogy én semmi esetre sem várhatok és hogy Ő Felsőge velem minden bejelentés nélkül is beszélni, ha tudná. . . .

A király éppen e pillanatban nyitotta fel a terem ajtaját és a vitázók elő lépett.

— Szóglátára lehetek talán, kisasszony? — szólta meg a meglepetéstől zavarba jött fiatal leányt.

— Boesztán, Sire! — hebegé amaz, féltérde borulva, miattal biborpir lépé el csinos arczát.

— Keljen föl, gyermekem, és mondja el ohajtását, — mondá a király. Kicsoda ön?

— Sire, szegény leány vagyok Lausanneból, shevizit nő, szóglátára.

— És mit kíván tőlem?

— Jegyese vagyok egy derék chalonsi fiatal embernek, kivel holnap kellene megesküdnöm.

— Nos aztán, szép gyermekem. . . ?

— Völegényem tegnapielőt parancsot kapott Párisba utazni és onnan Algírba a hadsereghez.

— Ez nagy baj, gyermekem, melyen én aligha segíthetek.

— Nem?! — ismétlé a fiatal leány szive mélyéből jövő sóhajjal. Mégis, mintha utolsó kísérletet akarna tenni, kevés hallgatás után határozottan tévé hozzá:

— Bizonyára, Sire, segíthet rajtam, haesak. . .

Itt zavartan állapotodott meg:

— Haesak? — kérde a király elbámulva a csinos kérelmező nő merész hangján.

— Haesak szöszögő nem akar lenni!

Lajos Fülöp figyelni kezdett. A lányka zavarodottan és halkán folytató:

— Sire, hosszú évek előtt történt, hogy nekem Lausanneban azt az ígérést adta, hogy egy adott zálogot bizonyosan vissza fog váltani — még akkor is, ha trónon ülne. Igen, így mondata akkor; azóta a Fülöp úrból Lajos Fülöp király lett. Nem fogja-e ő szavát megtartani?

— Lehetséges-e?! — kiáltá a király a lányt figyelmesen szemlélve. — Jozefin, kedves kis Jozefinem!

— Igen, Sire, én Hernhysel Jozefin vagyok.

— Természetesen, ez sokat változtat a dolgon. De, gyermekem, a mi a zálogot, melyet mint nevelő adtam, illeti, azt most már nőnek, a királynénak kell tőled visszaváltani. Jer, oda vezetlek hozzá.

— És völegényem, Sire? — kérde örömkönyekkel szemében a csinos lányka, miattal a királyt a királyné lakó osztálya felé vezető termeken keresztül követte.

— Ha csakugyan olyan derék fiatal ember. . .

— Oh, bizonyára! Sire. Ő olyan becsületes, jó. . .

— Ugy hát Jozefin, még ma a tied lesz. Jutalmul jószívédért alkalmazást fogok neki nyujtani itthon.

Jozefin jegyese, Claude Beauvais, az udvarnál nyert hivatalt s még az nap este megesküdtött menyasszonyával, kinek kiházasítását Mária Amália királyné eszközölte. A boldog pár nászajándékai között volt egy ezüst, kövekkel gazdagon kirakott persely, melyen a király melk. pe alatt e szavak voltak bevére: „A jó szív jutalmául“ és „Emléklül Lajos Fülöp“.

A helybéli „Jogakadémia joghallgatóitól megválasztott egyület” f. hó 21-én d. e. 11 órakor tartotta tisztújító közgyűlését. A tisztviselőket következőleg választatták meg. Elnök: Battlaj János úr. Előadó: Tóth Antal III. é. j. h. Főjegyző: Csabay Antal I. é. j. h. Aljegyző: Kerekes János I. é. j. h. Pénztáros: Szlessz László II. é. j. h. Ellenőr: Sperlágh Géza II. é. j. h. Választmányi tagok: Kún Gergely II. é. j. h., Jóráty János III. é. j. h., Laci József II. é. j. h., Endre Zsigmond II. é. j. h., Hozzágy Ferenc I. é. j. h. és Embey Gyula I. é. j. h. Póttagok: Fehér Vilmos, Kecskeméti Adolf, Milutinovics János és Szahó László I. é. j. h. joghallgatók.

Meghívás. Van szerencsés a kecskeméti környelvi-egylet t. tagjait f. évi november hó 8-án — Vasárnap — délelőtt 11 órakor a városban tanácstermében tartandó rendezévi közgyűlésre az úton is tisztelettel meghívni. Kecskemét, 1885. október hó 24-én. Ifj. Tóth István, alelnök.

Kecskemét az országos kiállításon.

Nemsokára beérnek az országos kiállítás kapui. A fény és dícsőség, mely a kiállítás anyagi és szellemi tartalmassága, külsejének varázsszerű, lebilincselő szépsége, intenzív tulajdonainak rendkívüli becsé által Magyarországra hárult, oly nagyfokú és oly kifejező volt, melyre méltán dobban fel a büszkeségtől minden magyar ember szíve, mert ha remélt és várt is elismerést, fényt, dícsőséget, hírnevet és súlyának emelkedését, de annyit mégsem remélt, nem várhatott, mint a mennyi a kiállítás révén tényleg osztályrészeül juttat.

Azok közül, kik kiállításunkat meglátogatták, nem volt szakiektől, államférfi és a trónok jelenlegi és leendő urai közül egy is, ki elismerést ne nyilvánított volna a rohamos és nagyméretű haladás felett, melyet hazánk a béke áldásos műveiben elért és felmutatni képes.

S hogy a haladás előtt meghajló nyilatkozatok nem voltak csupán az udvariasság keretében szorított frázisok és bókok, tanúsítják az, hogy a látogatók mindegyike másikat is látogatásra buzdított, lelkészt, hogy a kiállítás művelő nagy hatásai minél nagyobb gyűrtüzetben terjedjen és ébresszen komoly, kulturális haladásnak megfelelő versenyképes munkásságra.

Hogy az orsz. kiállítás ily rendkívüli s később bizonyára dús hasznot biztosító sikert ért el: ennek faktori természetesen a kiállítás és az azok tárgyai s így a fényből és dícsőségből is minden egyes kiállító részt követhet magának, még az is, kit különben a bírálók ki nem tüntetnének, mert keze és esze munkájának, gyártmányainak vagy termékeinek legszebbét, legjavát a legszebb szándékkal vívő versenyek nagy csarnokába.

Kecskemét maga mint municípium és polgárai közül számosan vettek részt az orsz. kiállításon és versenyeztek a legizigább, legnemesebb jutalomért: a munkásság érdem béreért. És a kecskeméti versenyének mi lön a következménye?

Az lett a következmény, hogy eddig már nem egy kecskeméti polgár érzi emelkedő kebelével, hogy a hazafias, önzetlen munkásság és áldozatkészség, mely őt az orsz. kiállításban való részvételre serkenté: méltó jutalmát megnyerte az orsz. jury kitüntetésére által.

Erre ugyan a kufár szelleműek azt mondhatják: mit ér a dícséret, érem, oklevél, szóval erkölcsi haszon stb., ha anyagi haszon nem jár nyomán?!

Dehogy nem jár! Ha a közvetlen haszon nincs is a dícséret, kitüntetés háta megett: ott lesz a haszon a következményben, mely a kiválóbbnak elismert munkát, tehetséget előbb-utóbb anyagi támogatással is jutalmazni, sőt tetézni is fogja.

De nézzük közelebbről Kecskemét gyűmölcskiállítását.

En pomológus nem vagyok, tehát szakértőleg nem beszélhetek. Annnyit azonban mondhatok, hogy ha most minden kecskeméti ember feljöhete megnézni az őszi gyűmölcskiállítást; ha nemcsak az újságokból olvassa tudni, hanem hallhatná ama rendkívül magasztaló nyilatkozatokat, melyely Kecskemét gyűmölcsészétét mindenki és egyaránt elhalmozza: akkor legalább most büszkévé tenné azon tudat: hogy ő is oda való, a hol a világhírű pogácsalma terem.

Az orsz. őszi gyűmölcskiállításán Kecskemétet képviselő része úgy tömege, mint minősége és rendezésének ügyessége, előkelősége és főleg szakszerűsége által tűnik ki. Katona Zsigmond és Deák László urak és Búza Kiss Lajos műkértész úr nagy hála lára kötelezték Kecskemétet, nemcsak mint előrangú kiállítók, de a rendezés körül kifejtett fáradságuk és szakavatottságukkal és azon érdemeiknél fogva, melyet Kecskemét pomológiájának nagyhorderejű érdekében már évek során át önzetlen buzgalommal kifejtettek.

S valóban a Katona Zsigmond úr által hangoztatott szakszerűség irányja (mely kiállításon is dícséretesen meglátszik) a gyűmölcs-termelés és nemesítés körül nem maradt meddő. És irány ismerteti meg különösképpen a fajokat, azok tulajdonságait s ez fogja megmutatni, mely fajok természetük Kecskemét talajviszonyaihoz képest eredményesebb és különös tekintettel a kivitelre.

Kecskemét gyűmölse eddig is híres volt, piacra is talált úgy itthon, mint a külföldön. Hogy is ne! A városi műkert 129 faj almája és 58 faj körteje, Deák László 91 faj, id. Eötvös János 48 faj, Katona Zsigmond 50 faj és számos másoknak sok és kiváló szep és részben kivitelre is alkalmas őszi gyűmölsei eléggé igazolják, hogy a kecskeméti gyűmölse nagyon is érdemes a piacokra s hogy benne a kecskeméti oly hatalmat bírnak, mely meghódítja az izlést és gyomrot és szarul kineveket juttat a termelők birtokába. Mindemellett ne bizza el magát e téren se Kecskemét lakossága, mert bármily impozáns ezáltal gyűmölcskiállítás, az erős versenyek között most is kérdéses: kié lesz a dícsőség pálmája?...

Mielőtt pihenőre tenném a tollat, szükségessé tartom még egy dolgot utalni. A közboldogulás egyik főfeladata az, hogy ne egyesek érezzék és élvezzék az anyagi gyarapodást, hanem hogy az minél többen jusson részül.

A gyűmölcskivitel Kecskemétnek néhány által úgyszólván monopolizálva van s így az ebből híramló tetemes haszon is keveseknek jut. Ez nincs rendén! Egyes nagyobb termelők, vagy ezek közül többen összejárva csoportokba, miért nem lépnek egyesben összekötésbe a külpiacokkal? Én azt hiszem, ha ezt tennék — pedig tehernek — érzékeny hasznalón járna ez nemcsak anyagi szempontból, de a gyűmölstermelők erkölcsi reputációját érdekében is. Mert hát mégis csak más az, ha a termelők maguk vagy megbízottjuk, nem pedig a közvetítő kereskedés útján kötnék üzleteket. Ezáltal a kivitel mindenestre solidabb és biztosabb alapon nyugodnék.

A mondottak után levonhatnánk és elmondhatnánk még az orsz. kiállításnak Kecskemétre vonatkozható tanúságait: de nem tezem. E kevés, de talán sokakra nézve kellemetlen érzést okozó fáradságot az olvasókra bízom azon hitben, hogy így igazibb és októbb lesz a tanulság!

Minke Béla.

SZÍNHÁZ.

A Jáni János igazgatása alatti színház f. hó 17-én kezdte meg előadásait és pedig a legrosszabb kiállítások mellett.

A színügyi bizottság, miután a legközelebbi mult évek szomorú tapasztalatai arra tanították meg, hogy minden buzgóssága és törekvése mellett sem sikerült a közönség közönyét megtörni és érdeklődést kelteni a színház iránt, beszűntette működését s így attól a társaság semminemű támogatásra nem számíthat, sőt a város a szokásos szubventiót nem helyezte a társulatnak kiállításra. A színház tehát önmagára hagyatva, de önjerejében bizva, bevonult Thalia templomába. Eddig négy előadás volt. Bozóti Mártha, Búzavirág, Buborékok és Czigány kerültek előadásra.

E négy előadásból nem lehet ugyan még végleges ítéletet mondani, de annyit konstátálhatunk, hogy habár a társulat nem rendelkezik valami kiválóbb művészi erővel, kerekedő, jól betanult s öszvevágó előadásokat tart. Csizsér Kálmán mint szerelmes, Szigetly Géza mint jellem-színész, Borsodi és Jáni igazgató a társulatnak kiválóbb tagjai, a kik bármely vidéki társulatnál is a legjobb erők közé volna számíthatók. Lengyel mint népszínművészes jól megállja helyét. A nők között Borsodiné Paula, Tolnainé a jelesebbek.

A jövő hó elején kezdi meg a társulat operette-előadásait.

Az előadásokat eddigelé kicsiny, de distinguált közönség látogatta. Hat páholy s 50 zártszék-bérlet van az első tizenhat előadásra.

KÜLÖNFÉLÉK.

— **A „Katona-kör”** alakulása érdekében f. hó 28-án, azaz szerdán d. u. 3 órakor a városháza tanácstermében ülést leend. Az alapszabályok tervezetét fogják az alkalommal felolvasni és megbeszélni.

— **Kérelm.** Felkértem a Felolvasó-társaság tagjai, hogy egy nyomós ügy megbeszélése érdekében f. hó 25-én, azaz Vasárnap d. e. 11 órakor a jogakadémia igazgató üléstermében megjelenni sziveskedjenek.

Dr. Tassy Pál.

— **Jókai Mór „Arany ember”** színműve Csütörtökön f. hó 29-én kerül színpadra bérletfolyamban, mely Pénzeken ismételteni fog. Az előkészületek miatt Szerdán nem tartatik előadás. Felhívjuk a közönség figyelmét a jeles műre, mely mindenütt a legnagyobb hatást keltette s igen szép kiállítással fog színpadunkon is. Az igazgató nem kimélt költséget, hogy a darab kiállítását

minden műgényeknek megfeleljen. Jegyeket és előadást már keddén lehet előjegyeztetni a színházi pénztárnál.

— **Hornik János** az elhunyt jeles főjegyző végrendeletében kéziratait unokáinak hagyta örökségbe, végrendeletében a következő kérelm is van, melyet itt szőszierint közlünk: „És végül — talán közérdekből is — még egy kérést engedek meg magamnak. Méltóságos Horváth Dóme, kir. ítélőtáblai tanácselnök úr és mélyen tisztelt barátom az, a kinek erkölcsi támogatása, nemes érdeklődése, és folytonos lelkes buzdítgatásainak eddigi munkálkodásom sikereiben föltötte sokat köszönhetek. Ő egész gondolkodásomodat, eszméirányomat, működésem egész folyamát legközevetlenebbül ismeri. Az ő pártalan tevékenysége és ügyesrete — sokoldalú elfoglaltsága mellett is — található módot, alkalmat és időt jegyeztem, kézirataim rendezésére. Az ő hivatott keze, éles bíráló ítélte tán némi hasznos anyagkiegészítést is menthetne meg hagyatékomból közösen szeretett városunk érdekében a jövő számára. Nem kételem, — hogy a mennyiben viszonyai engedik — töle hálás elismeréssel távozó barátjának eme végző kérését ismert jó indulatával fogadja s egyéni szeretetteljes készségével teljesítendő.”

— **Eljegyzés.** Dr. Muraközy Károly egyetemi tanárségd, tart. huszárhadnagy a mult heten jegyezte el városunkban Muraközy Ilonka kisasszonyt, Muraközy László budapesti ügyvéd kedves és szép leányát.

— **Karambol.** Ifj. Szalontay Mihály f. hó 22-én reggel a körösi-útezen a vasúti pályánál jövő postakocsinak egy mellékútcazból jöve vizgázatlanságból neki hajtott oly szerencsétlenül, hogy kocsijának rúdja a postakocsi egyik lovát agyonszúrta.

— **Gyűmölcskiállítási kitüntetések.** A jury szabályzat értelmében ezen kiállításon a következő kitüntetések ítélték meg. 1. Öt nagy diszoklevél, tekintet nélkül a hazai vagy külföldi kiállítókra. 2. Három nagy diszoklevél, csupán hazai kiállító részére. 3. Kiállítási nyermek. 4. Közreműködési érmekek. Ezeknek kívül az országos kiállítási bizottság részéről a következő tisztelet- és pénzdíjak engedélyeztettek: 1. Egy nagy tiszteletdíj (a kiállítás vasárnap műtárgy) 300 frank értékben. 2. Két db. 300 frankos pénzdi 600 frank értékben. 3. Három db. 200 frankos pénzdi 600 frank értékben. 4. Két db. 150 frankos pénzdi 300 frank értékben. Összesen 2000 frank aranyban.

— **Háború a cigány-városban.** Nagy harez volt ott f. hó 18-án, nem ugyan puskaival és karddal, hanem reszelővel. Csicsa Orbán István összeveszett Orbán Sándorral, ennek a kezében levő reszelőjét magához ragadta s azzal Orbán Sándor bal fülét lehasította. Az ügy a fenyítő bírósághoz került.

— **A temető-kis-útczai** lakosokat megbotránkozta már több ízben, hogy oda valahonnan bízós anyagok hordattak. Folyó hó 17-én este végre kiűnt, hogy L. I. hentes eszedéjé Gaal László és Hajagos Anna a disznóvakarékot s beleket hordják oda. Érdem szerint meg lettek bírságozva.

— **Lopás.** Szőke Ferenczének 4 t. 46. sz. lakásán f. hó 22-én hon nem léteben szekrényfőkját kifeszítették s a benne levő 20 frot eltolvajolták. A rendőri nyomozásból kiűnt, hogy azon háznál azon időben Nagy Sándor suszter járt, a kerítésen mászott be az udvarba. Nagy Sándor a bemászást elismeri, de a lopást tagadja. Nagy Sándor le tartóztatott, az előnyomozás folyamathá van.

— **Meglepést hazárd játékosok.** A rendőrség tudomására jött, hogy Lóth István 7. t. 4. sz. vendéglőjében, folyton hazárd játék folyik éjjelenként, ennek folytán a rendőrség vizsgálatot tartott s a kiküldött tisztviselő f. hó 21-én éjjel 1—2 óra közt, a hazárdjátékosokat meglepte. Gyapjas István makkbancokját és a játéktárgyát lefoglalta s a játékosok neveit feljegyezte, kik mind állnevekkel vezették félre a rendőrséget, Gyapjas István Nagy Istvánnak, Kéri László Tóth Péternek s Biró János Biró Istvánnak valotta magát, mely állnevekkel Lóth István vendéglős igazolt. Az ügy a lefoglalt bűnjelkekkel együtt a tettesek megfenyítése végett a bírósághoz áttételt.

— **Folyó évi október hó 17-től 23-ig** bezárólag meghaltak: Karcus László fia Mihály 3 hetes; Barms János leánya Erzsébet 7 hetes; Vörös Pál fia Pál 2 éves; Szokolai Zsuzsanna öz. Soós Sámuelné 102 éves; Piroka Lőrinc leánya Mária 3 hónapos; Sponga Mihály fia Imre 14 hónapos; Farkas Mária törvénytelen leánya Mária 5 hónapos; Pácsa László (ref.) halva született fia; Kalmár József leánya Mária 10 hetes; Téglás Juliánna Bálint Mihályné 30 éves; Almási Balázs fia Lajos 10 napos; Kádár Mátyas (kath.) halvaszületett leánya; Schwarcz Márton leánya Szerén 3 1/2 éves; néh. Szatmári Mária törvénytelen leánya Mária 3 hónapos; Kék Pál fia Mihály 8 éves; Szabó József fia József 3 éves; Zubornyák István leánya Madolna 1 napos; Faragó Mihály fia Lajos 19 napos; S. Juhász Antal (kath.) halvaszületett leánya; Csösz Mária hajadon 44 éves; Bartók Erzsébet öz. Kiss Istvánné 52 éves; néh. Nagy

János leánya Juliánna 4 éves; Dékány Ferencz fia István 2 és fél hónapos; Böddi Klára öz. Dukai Mártonné 71 éves; Gerlós István ügyvéd 69 éves; Kecskés Lajos fia Pál 4 hónapos; Tóth János 83 éves; Somodi Mihály fia János 23 éves; Pesti Mária S. Nagy Mihályné 39 éves; Nagy Antal (kath.) halvaszületett fia; Sárai Szabó István fia József 17 éves; Suda László fia Sándor 7 éves; Szafási Rozália törvénytelen fia Sándor 3 napos; Balog István fia János 5 napos.

A vidékről.

Majsi p. Jakabszállásán polgári kör alakult, egyhanglág a következő tisztviselőket választották meg. Elnök: Dékány Gyula. Alelnök: Szegedi István. Titkár: Szegedi Mihály. Jegyző: Vasvári László. Ügyész: Kovács István. Pénztárnok: Minkó György. Könyvtárnok és lapór: Kiss Károly.

Vajha kis községek és népes puszták követnek példájukat a derek jakabszállási polgároknak; dícséretet érdemlenek ők, mert Magyarorszában az első, kik pusztán olvasókört alkottak — a kör czéjja csakis a földművelés tökéletesítése és a polgárság szellemi fejlesztése.

Mint halljuk, Dékány Gyula és Kiss Károly már fáradoztak azon, hogy ezen idővö czél létrejözhessen és megdélhesen, áldja meg őket ezen nemes törekvésért a magyarok Istene.

Vonások Hornik János életéből.

Hornik János a közelebb elhunyt s mindnyájunk által öszintén megsirattott nagy tudományú s széplöten jellemű városi főjegyző oly fényes érdemeket szerzett s azon idővö férfiak közé tartozik, kiknek áldott emlékezetét a város történetírója bizonyára meg fogja örökíteni.

Nyilvános pályáján és magán életében fölmértelt egyes mozzanatok tehát egyaránt figyelemre méltók. Ezekből szándékozom néhányat a „Kecskeméti Lapok” idei 41. számában megjelent ügyes „Apróságok”-nak mintegy folytatásul, habár csak halvány vonásokkal utóbbiakban közölnöm.

Bárha találok közök, ki nálammal hivatottabbak ezen jelesünkről még részletekkel és érdekesebb adatokról hozna ismertetést!

Páratlan szerénységének illusztrálására szolgáljon a következő adat. Midőn 1862-ik évben „Kecskemét város története” című nagybecsű művének egy kötetét a sajtó alól kikerült és e műről egyik fővárosi napilapban rövid, de természetesen dícsérő hangon írott ismertetés jelent meg és e cikkek megjelenése után beállított hozzám H. J. úr s mosolygó és mégis savanyú arccal, melyen a nemes indignatio félreismerhetlenül meglátszott, így szólt:

— Nézze csak kedves ücsöm, valami felebarátom neki fanyarodott s engem az újságban agya-főbe úgy eldicséret, hogy alig maradt rajtam egy porczika épség. Pedig én ezt nem érdemeltem! Be szeretném tudni, ki volt ez a „kutya-fülvé”? (Ez igen kedves szavazására volt.) S vizsgálok tekintettel nézett reám.

Persze, hogy ez a „kutya-fülvé” én voltam. Ő ezt tudta is, ezért jött hozzám panaszkodni, hogy értesemre adja nehezét. De hát azon elvből indulva ki: „si fecisti, negos” jónak láttam ezen szerénység-sugalmazta kifakadást olyan ártatlan képpel, mintha az egész dologról mit sem tudtam volna, mélylen hallgatva, zsebre vágni.

Néha az öreg úr nagyon is morosus kedvű volt, de azért ritka, jó humoru sohasem hagyta el. Egyébként pedig igen előzékeny, udvarias és barátságos embernek ismerték. Egy alkalommal följött hivatalába L—ai, az adópénztárnál alkalmazva volt jámbor öreg szolga s látván a főjegyző roz kedvét, a mint az komoran rátekintett, úgy megijedt attól: hogy a szó elhalt ajkán s katonásan stellungba vágta magát, csak annyit bírt elhangoztatni:

— Tisztele a tekintetes K—es úr a tekintetes főjegyző urat...

S elkezdett arczszíne zöldre, kékre változni és szava elakadt.

Mire a főjegyző mogorván rákiáltott:

— Mondja kend meg a tekintetes úrnak, hogy én is tisztelek.

Azzal a gyámoltalan ember azt sem tudva, hogyan, rövid gondolkodás után egy szó nélkül kifordult és elisompolygott.

Alig néhány perc múlva azonban visszafordult a szolga s neki bátorkodva, de kisért faldokló hangon, megszakított nélkül előadja monddokáját:

— Tisztele a tekintetes K—es úr a tekintetes főjegyző urat: tessék neki adni egy szál plajbászt.

Az öreg úr erre elneveti magát s a szolga tremája fölött és hirtelen így szól:

— Vigye kend bírál: hogy nincsen nekem akkora sem, mint a kisgyerekek kis körme!

